

BELEVILLE FÖLÖTT A TÁJ

Cserjés bozótos vidék –
Cashel külterület és Wollaston
Elzevir McClure és Dungannon
a Weslemkoon-tó zöld vidéke
ahol az embernek támadhat némi
gondolata afelől
mi a szépség és nem fog csalódni
mértőldeken át –
Ám ez kudarcunk tájéka is
ahol Sziszüphosz éveken át
szikláját görgeti az ősi hegyen
szunnyadó gleccserektől szétszórt
évszázados törmelékeket
derékszaggató idő
esőben napsütésben
a megvalósulás lassan szivárog az agyba
pompa és önbecsapás nélkül nemes
küzdelemben
a megőrlésig –
Mozdulatlan távlatok és nyugalom vidéke
sovány föld
nem mint a kövér déli
vastag fekete termőtalaj
a föld hasán
És ahol a tanyák olyanok
mintha valaki ujjait
a köves földbe mártaná
és szétnyitná
hogyan elegendő
helyet teremtsen a fák egy asszony
és talán az ökrök számára

helyet a könnyen
tartható illúzióknak –
És ahol a tanyák átadták helyüket
az erdőnek
puha körvonalaik
árnyalt különbségek –
Régi kerítések elszórtan a fák közt
egy halom moha fődte kő
valami megfejthetetlen célból egybegyűjtve
célját vesztette az értelmetlen ég alatt
– olyanok mint a víz alatti városok
és betakarja őket az idő
zöld hullámokon ringatózva
Kudarcaink tájéka ez
és mégis
az őszi szántáskor az ember
megáll a barázda barna völgyében
és kezével szemét árnyékolva
ugyanazt a foltot fürkészi
évek óta a hegy ugyanazon
pontján vöröslük
és öregszik
egyre szántja tíz hold földjét míg a
hantok agytekervényeivel egybefutnak –
Ezt a vidéket a fiatalok hamar
hátrahagyják
nem érdekli őket az ősök tudománya
nem gondolnak a ki nem mondott szóra –
Herschel Monteagle és Faraday
tóvidék és sziklás hegyvidék
nem messze a világtól
a városoktól kissé északra
és néha
visszatérhetünk
Wollaston Elzevir és Dungannon
és a Weslemkoon tóvidék
ahol egykor Cashel McClure
és Marmora külkerületei feküdtek –
De mindez rég volt
és már mi is útbaigazítást kérünk
idegenektől –

10 METSZET

A romos kőház mellett
egy öreg almafa áll
a gazda hátrahagyta
magával vitte mindenét
Minden évben férges
vad gyümölcsöt terem
apró keserű almát
senki sem szedi
Egy gyereknek is több esze van
Havonta kétszer útban
Trenton felé arra jártam
egész télen át
láttam mint kapaszkodnak
az almák a viharos szélben
néha hósipkával
apró arany csengettyűk
Más utazó talán soha
rájuk sem nézett
de nem akarok példabeszédet
gyártani ott csüngtek és kész
Valamiképpen megjegyeztem
és azóta is előttem van
a levelét vesztett fa
és erjedő gyümölcse
egy késő januári pillanat
a szél a napot is lefújta az égről
a föld rázkódott mint egy hideg
szoba ahol senki sem lakik
a mínuszokban a hangtalan
arany csengettyűk
a viharban egyedül

Tehervagonban Winnipegből egy
reggel eső után olyan közel
a vadul hullámzó mezők mintha
az ember futna csak futna meztelen
szájában a nyár és egy tag
mögötte dörmögve megszólal
"Van egy cigid?"

Alig egy pillanatnyi gyerek még
és hallja a morajló vas útagyát
énekelni a kerekek alatt éjjel és
egy ajtó csapódva nyílik mérföld
poros mérföld után Regina állomása
a por vihar tornyosul mögötte és
egy tag kivel szót se váltott eddig
gyengéden hátba vágja és szól
"Van egy cigid?"

A Crow's Nest hegyei közt megy
a vonat első szakállad viszket és
vagy százan lepítek el a rozoga
apró állomásokat alamizsnáért
és vagy kétszáz mérföld óta egy
szendvics se jutott csak a magas hegyek
és megismerni milyen az nem lenni többé
gyerek és hallgatni kemény férfiak szavát
asszonyokról és a dolgok állása ez évben
1937-ben

Úton egy köpésszürke tengerszint reggelen
a dokk menti utcákon koszos nemes
özvegy házak az óceán egy ugrásnyira
mögötte az ég tócsákban a Water streeten és
egy öreg indián asszony ásító vakarózó lányát

az erkélyre tolva kiált az elhaladó fiú-ember
 után "Tetszik? Gyere fel!" és a lány épphogy
 leszállt a sívító ágyrugó bivalyról az egész
 éjen át tartó fent és lent egy drosztos
 reggelig anyával kossal és tetűvel teli
 nem éppen egy nyugati parti
 szélis hercegnőnek való

(Hattyúm egyetlenem
 ma éjjel lesz borunk és részeg kérők
 tűre szúrnak favágók a hegyek közül
 az álom kívülfekvő vidékén
 ahol minden út a szülőfaluba visszavisz
 ahol lehet a vízen is járni)

Állsz a hullámozó tehervagon ajtajában
 mész kelet felé elhagyva napnyugatot
 és egy idő után a szem egy országot megemészti
 és a has térképészek vízióját kémleli a
 csupa por csupa kosz arcon és kézen itt
 szagát mélyen beszívod az orron keresztül
 a tüdőbe és a véráramon áthatol
 a belek mélyén agitál
 és szerelmi dalt dúdol a veséknek
 Egy idő után nincs megérkezés és
 többé nem lehetséges indulás
 az ember ott van ahova mindig tartott és
 az otthon alakja a körmei alatt
 ön-határa bizonyossá nőtt
 névtelen erdők azonosságává
 örökké változó folyók önlényegévé
 nemzetiséggé tehervonaton a gazdasági csődön át
 hosszú zöld mezők fölött és magas hegyvidékeken
 és akkor egy tag épp mögötted szól
 "Van egy cigid?"
 Adsz neki egyet és állsz a tehervagon ajtajában
 vagy egy montreáli lakás ablakán kinézel
 vagy gépet kezelsz egy vancouveri gyárban
 állsz ott és öregszel

(Fordította: Tárnok Attila)